

Lieve gemeenteleden,

De bijbel is een verhaal apart en [bijbellezen is een bijzondere bezigheid](#). Op een of andere manier doet een bijbelverhaal een beroep op je. We lazen het verhaal van de dochter van Jäirus, maar dat valt lang niet bij iedereen in goede aarde. Ik heb vaak de teleurstelling gehoord in de verhalen van mensen die met een ziek kind zaten. Ze baden hun knieën kaal en hun stem schor. Maar er kwam geen Jezus om hun kind te redden. De boodschap is duidelijk: zij *wel* en òns kind *niet*. Hoe eerlijk is dat? Er is veel oud zeer en verjaard verdriet dat toch blijft steken.

Neem het verhaal over het dochtertje van Jäirus. Jäirus is hoofd van de synagoge, een belangrijk man. Zijn naam betekent: *'Hij maakt het licht'*, maar het is vooral donker om hem heen. Zijn dochter ligt op sterven. En Jezus is er niet. Hij is ergens aan de overkant van het meer en hij maakt geen enkele haast. Jäirus moet gekookt hebben van de stress. Het is een race tegen de klok voor Jäirus. In mijn jeugd heb ik op een ziekenauto gereden. In een witte jas hoor je andere dingen dan in deze zwarte toga. Maar de tijd speelt ook een andere rol. Ik hoorde vaak dat we er veel te lang over hadden gedaan. De klok in de auto gaf de aanrijtijd exact aan, maar daar ging het niet om; het ging om de beleving. De tijd vliegt, als je met een vriend of vriendin op een dansfeest bent. Alles is verstoppt. Er is een menigte op straat en de straatjes zijn smal, met een gemiddelde breedte van een aan weerszijden

gepakte ezel. De mensen wringen zich door de straatjes. Ook een mevrouw met wie we niet nader kennismaken. We weten alleen dat ze al 12 jaar ziek is. De dochter van Jäirus en zijn vrouw werd geboren toen die vrouw ziek bleek te zijn. Ze heeft last van bloedvloeiingen en is daarmee onrein. Maar ze trekt zich er niets van aan en dringt zich aan Jezus op. En die schenkt Hij ook nog eens veel persoonlijke aandacht. Kan die mevrouw niet nog 1 dag wachten? Dat kind ligt op sterven. Die vrouw raakt Jezus' gebedskleed aan. Daar zitten kwastjes aan, gedenkkwasten. Die moeten je bij de les, bij de wet houden. Het wordt een heel gesprek en intussen staat Jäirus te trappelen van ongeduld. Dan staat het verhaal stil: er komt een bode uit de synagoge met het bericht dat het kind gestorven is.

Dat is niet het laatste woord: er komt nu een andere beweging op gang. Eerst stond Jäirus aan Jezus te trekken - 'kom nou mee, het kind gaat dood' - en nu neemt Jezus Jäirus mee. Alles gaat op zijn kop. De klaagvrouwen worden weggestuurd en tegen Jäirus wordt gezegd vooral niet te wanhopen. [Want voor God is gestorven zijn een vorm van slapen, slapen totdat God je wekt.](#)

Wat doe je ermee, met zo'n verhaal? Allereerst inderdaad: [niet wanhopen](#). Maar in de bijbeltekst zit een dubbele bodem: in het Oude Testament wordt Israël voorgesteld als een meisje, een bruid. En God de Heer is een bruidegom. We wachten op de bruidegom. [Hij zal het ons uitleggen](#). Wie weet hoeveel haast Hij maakt.

Amen

